alles voor jou

CYDER

DEEL 1 VAN DE *ALLES VOOR* SERIE

Schrijver: Cindy Devijver, CYDER

Coverontwerp: Cindy Devijver

ISBN: 9789465121352

© Cindy Devijver, Cyder

Tweede druk 2025

Uitgegeven door: Brave New Books

Van deze auteur

ALLES VOOR SERIE

(Psychologisch roman)

Alles voor jou

Alles voor ons

HEALIAN- SERIE

(Fantasy)

The lost kynsera - Verbonden door magie, gedreven door Lot

The marked souls – Het pad van licht en duister

Dankwoord

Mijn grootste dank gaat uit naar mijn man Dave en onze kinderen, Hayle en Amaya. Jullie steun en geloof in mijn dromen hebben me door elk obstakel heen geholpen. Lieve Hayle en Amaya, ik hoop dat dit boek jullie inspireert om altijd jullie eigen dromen na te streven, hoe groot of klein die ook mogen zijn. Lieve hubby, jou wil ik bedanken dat je ons nooit hebt opgegeven, je bent alles voor mij en ben je voor alles eeuwig dankbaar!

Mijn moeder verdient een bijzonder dankwoord. Ondanks haar eigen uitdagingen heeft ze altijd een krachtig voorbeeld gegeven van moed en veerkracht. Ze heeft me altijd de vrijheid gegeven om mijn eigen pad te volgen, ongeacht de moeilijkheden waarmee zijzelf te maken had. Bedankt, mam, voor je onvoorwaardelijke liefde en steun.

Een speciale dank aan mijn proeflezers, die me met hun eerlijke en ongezouten feedback hebben geholpen om dit verhaal te verfijnen.

En tot slot, aan jullie, de lezers: laat je niet beperken door labels zoals dyslexie, autisme of wat dan ook. Dromen zijn er om gevolgd te worden. Ga ervoor!

Liefs, Cyder

Trigger warning

Het verhaal bevat verschillende gevoelige en potentieel triggerende thema's, waaronder:

- **Emotionele en fysieke mishandeling;**
- **Ontrouw;**
- **Seksuele intimidatie en uitbuiting**;
- **Psychologische druk en manipulatie**;
- **Trauma en herstel**;
- **Geweld.**

Deze thema's kunnen voor sommige lezers moeilijk of confronterend zijn, dus het is belangrijk om hier bewust van te zijn voordat je het verhaal leest. Als lezers ondersteuning nodig hebben vanwege de gevoeligheid van de thema's in het verhaal, kunnen ze contact opnemen met de volgende organisaties:

Nederland:

- **Korrelatie:** Voor anonieme hulp bij psychische en emotionele problemen, zoals misbruik en trauma. Telefoon: 0900-1450
  Website: korrelatie.nl
- **Veilig Thuis**: Voor hulp bij huiselijk geweld, kindermishandeling, en andere vormen van misbruik. Telefoon: 0800-2000
  Website: veiligthuis.nl
- **112:** In geval van nood en directe bedreiging.

België:

- **Teleonthaal**: Voor anonieme gesprekken over psychische problemen en emotionele nood.
  Telefoon: 106
  Website: tele-onthaal.be
- **1712:** Voor advies en hulp bij geweld, misbruik, en kindermishandeling.
  Telefoon: 1712
  Website: 1712.be
- **112:** Voor noodgevallen en directe hulp.

Proloog

Ken je dat gevoel? Dat moment waarop je beseft dat je leven niet is geworden wat je ooit had gehoopt? Een complete mislukking, zonder ook maar één van je dromen die werkelijkheid is geworden. Zo voel ik me nu. Ik had alles: een mooi huis, een man waarvan ik dacht dat ik van hem hield, een dochter, alles waar ik ooit van droomde. Totdat ik op een dag mijn man betrapte met een of ander jong ding. Sindsdien is mijn leven in een oogwenk veranderd van alles naar niets. Zelfs mijn baan hing aan een zijden draadje. Hoe kan het toch dat je hele wereld zo snel instort?

1

Jade

Weer een dag voorbij. Ik ga naar mijn werk, kom thuis, en val alleen in slaap op de zetel na het eten van mijn dagelijkse portie troost. Sinds ik weg ben bij Max is mijn leven een aaneenschakeling van teleurstellingen. Het lijkt nog maar gisteren dat ik hem betrapte in onze slaapkamer, samen met dat meisje van de tennisbaan. Noem me naïef, maar ergens hoopte ik dat het een vergissing was, gewoon een levensechte nachtmerrie. Helaas bleek dat niet het geval, en nu zit ik hier met een pot Ben & Jerry's en een glas wijn in mijn hand, starend naar de TV zonder idee van wat er zich afspeelt. Ik zou iets moeten doen. Het is sneu om hier op de zetel te hangen met een veel te vol glas wijn. Dit is toch geen leven? Misschien moet ik Liv bellen, zodat ik tenminste kan doen alsof ik een sociaal leven heb. Net wanneer ik uit de zetel wil opstaan, gaat mijn gsm af.

Ivy:

"Hey mam! Mag ik naar jou komen?
Papa en ik hebben ruzie over zijn nieuwe
vriendin en ik wil echt niet thuis zijn!"

Zuchtend leg ik mijn telefoon neer. Ik begrijp niet waarom Max zijn nieuwe vriendinnen altijd meteen mee naar huis sleept, wetende dat Ivy ermee moet omgaan. Die meiden zijn amper volwassen, laat staan dat ze klaar zijn om moeder te spelen voor een tienerdochter. Vaak schelen ze zelfs maar een paar jaar met haar. Ik stuur snel een berichtje terug dat ze mag komen en kijk dan om me heen. Shit, wat een zooi! Het nadeel van leven op automatische piloot is dat ik de rommel gewoon negeer. De vuile vaat stapelt zich op in de gootsteen en de chaos is overal zichtbaar. Ik ruim als een bezetene op, gelukkig is mijn appartement klein en zit het meeste nog ingepakt in grote dozen. Net op tijd, want nog geen kwartier later wordt er al op de deur geklopt. Ze was waarschijnlijk al

onderweg, anders was ze nooit zo snel hier geweest. Daar staat ze dan, mijn prachtige meisje, met tranen in haar ogen.

“Papa wil dat Britt bij ons komt wonen! Ik kan haar niet uitstaan, mam, ik ga echt niet meer naar huis!” Arme schat. Ik trek haar naar binnen en omhels haar stevig.

"Kom op Ivy, je weet dat je hier altijd welkom bent. Maar hij blijft je vader, en ik ben maar…" Ik slik. “…ik ben maar Jade.” De moeder van Ivy stierf tijdens de bevalling. Het was hartverscheurend en onverwacht. Ze was amper twintig, met zoveel dromen en plannen. Ik leerde Max kennen toen Ivy zeven jaar werd. Ik was toen zelf twintig, studeerde, en werkte in een grote speelgoedwinkel. Toen hij een verjaardagscadeau kwam zoeken en geen idee had wat hij moest kopen, zochten we samen urenlang in de winkel. Ik was op slag verliefd; hij was zo charmant. Ondanks het leeftijdsverschil sloeg de vonk snel over. Toen hij uiteindelijk met veel hints het perfecte en duurste cadeau had gekozen dat je maar kunt vinden in de winkel, vroeg hij mijn telefoonnummer, zogenaamd omdat hij misschien hulp nodig zou hebben bij het installeren van het speeltje. Daarna ging alles snel. Na mijn studie trok ik bij hem in. Tien jaar later zie ik Ivy als mijn eigen dochter, ook al weet ik dat ik haar echte moeder nooit zal vervangen. Ivy heeft de looks van haar moeder: roodbruin haar, helderblauwe ogen en een lach waar je automatisch gelukkig van wordt. Het heeft me nooit gestoord dat er een grote foto van haar moeder in de woonkamer hing. Het is tenslotte haar echte moeder, en ik vond het zelfs belangrijk dat er regelmatig over haar werd gepraat. Ik wil dat Ivy haar mama, Sandra, kent, ook al hebben ze elkaar nooit ontmoet. De dag dat ze me uit het niets "mam" noemde, was dan ook één van de mooiste momenten van mijn leven. Ik word uit mijn dagdroom gehaald door Ivy die voor mijn gezicht zwaait.

"Hallloooo mam, ben je nog op deze aardbol, of…" Ik geef haar een flauw lachje, want ik heb de helft van haar tirade gemist. Ze zucht diep, en ik zie de frustratie in haar ogen. Ze begint aan haar armbanden te frunniken, een teken dat ze echt gefrustreerd is.

“Praat alsjeblieft met papa, of nog beter, kom terug naar huis! Ik mis je zo, mam! Het is niet hetzelfde zonder jou. Het kan toch nooit zo erg zijn dat jullie de ruzies niet kunnen oplossen, toch?” Ze moest eens weten… Max en ik hadden afgesproken dat het een geheim zou blijven dat ik hem betrapt heb, anders mocht ik Ivy niet meer zien. Ik ben tenslotte officieel niets voor haar, en hij kan haar zomaar van me weghouden.

“Ivy, ik mis je ook, maar ik kan niet terug naar je vader. Wij zijn echt definitief uit elkaar. Maar ik weet zeker dat je met je vader kunt praten. Hij begrijpt vast dat je nog niet wilt dat Britt bij jullie intrekt.” Ik geloof er zelf geen woord van, maar wat moet ik anders zeggen? Ivy begint met haar hoofd te schudden en ijsbeert door mijn kleine woonkamer, haar ogen glijden over de dozen die nog overal gestapeld staan.

“Waarom heb je dan nog steeds niets uitgepakt, mam?” Ze draait zich om en spreidt haar armen tussen de dozen. “Je bent al weken weg bij ons, en je kleren zitten zelfs nog in dozen! Is er echt geen klein beetje hoop meer?” Van ons weg. Die woorden raken me diep. Ik wilde niet weg van haar; dat was nog het pijnlijkst toen ik in tranen vertrok.

“Ivy… nee, echt niet. Ik heb gewoon nog geen tijd gehad… je weet hoe druk ik het heb met school en zo.” Ze grinnikt.

“Ja, druk met je Ben & Jerry’s zeker?” Ze wijst naar de half gesmolten pot ijs die op een doos tussen de zetel en tv staat. Ik zucht.

“Ik zal je vader bellen en zeggen dat je hier kunt blijven tot morgen, goed? Het is vrijdag, dus je hebt toch training straks. Heb je alles bij je?” Ze zucht en haalt haar handen door haar haar, en knikt uiteindelijk.

"Goed, ga je omkleden en eet snel iets. Ik bel ondertussen je vader op het balkon." Ivy neemt haar tas en loopt rustig naar de badkamer. Mijn hart breekt voor haar. Ze is 17 jaar, een schat van een kind, doet het goed op school en heeft veel vrienden. Maar ze kan de breuk tussen mij en Max niet accepteren. Ze begrijpt het gewoon niet, en eerlijk gezegd, wat valt er eigenlijk te begrijpen? Van de ene op de andere dag vertrok ik bij Max, zonder dat zij de waarheid kent.

Voor de buitenwereld, en ook voor Ivy, waren Max en ik het perfecte koppel. Ooit was dat anders. In het begin dachten mensen dat ik, als jong ding, alleen maar uit was op Max zijn geld. Maar niets was minder waar. Ik heb altijd hard gewerkt en ondanks dat Max wilde dat ik huisvrouw zou worden, was ik vastbesloten mijn droom job uit te oefenen. Al snel kreeg ik het "respect" van de buitenwereld en werd ik graag gezien door Max' vriendengroep. En dan, op een dag, stortte die zogenaamde perfecte wereld in... Ik zucht diep, schuif de deur open en scrol naar Max' nummer.

“Jade,” klinkt het zakelijk aan de andere kant van de lijn, “Is mijn dochter bij jou?”

“Ja Max, Ivy is bij mij. Als het oké is, kan ze hier tot morgen blijven. Ze wil even tot rust komen, en ik vind het ook fijn om haar nog eens bij me te hebben." Ik hoor hem ijsberen.

"Ze is *mijn* dochter en ze moet mij niet gaan dicteren wie en wanneer iemand bij ons komt wonen. Ze komt naar huis en ze moet er maar mee dealen!”

“Wil jij dit, of wil je nieuwe trofee dit?” vraag ik scherp. Ik hoor hem slikken. “Het zijn mijn zaken niet meer, Max, maar vind je het niet erg snel om je nieuwe vriendin al aan Ivy voor te stellen? Laat staan haar al bij je te laten intrekken? Het is één ding om mij met haar te bedriegen, maar iets heel anders om haar bij jou in huis te nemen. Het is nog maar een paar weken geleden, Max…”

“Jade, het zijn inderdaad jouw zaken niet meer. Britt komt bij ons wonen, of Ivy dat nu fijn vindt of niet, dat gaat er niets aan veranderen.”

“Max, alsjeblieft…” Ik haat het om nu te moeten smeken bij hem. Hij zucht.

“Goed, ze kan bij jou blijven. Dan kunnen Britt en ik rustig al haar spullen naar hier verhuizen en dingen aankopen. Zorg dat Ivy morgenmiddag terug is.” Net toen ik hem wilde bedanken, gaat Max verder.

“Maar Jade, denk aan onze afspraak. Als je de echte reden aan Ivy vertelt, zorg ik ervoor dat je haar nooit meer te zien krijgt.” Argh, hoe heb ik ooit van deze man kunnen houden?

“Ja Max, ik zwijg,” zeg ik kortaf en leg op zonder afscheid te nemen. Ik druk gewoon op de rode toets en klaar. Ik zet mijn handen op de balkonleuning en zucht. Het is bijna zomer, maar de wind voelt nog steeds ijzig aan. Al weet ik vrij zeker dat het de kilte van het gesprek met mijn lieftallige ex is. Terwijl ik naar buiten staar, hoor ik Ivy zachtjes op het raam kloppen. Ze probeert me geluidloos te vragen of alles in orde is. Ik knik met een grote glimlach, open de schuifdeur en probeer het gesprek van me af te schudden.

“Kom Ivy, we moeten gaan. Je coach zal niet blij zijn als je te laat bent voor de training.”

“Je hebt gelijk. Heb ik je al verteld dat we vandaag een nieuwe coach krijgen?”

“Een nieuwe coach? Wat is er dan met coach Tom gebeurd?”

“Hij is vorige week tijdens een wedstrijd zwaar ten val gekomen en werd met de ambulance afgevoerd. We zagen het allemaal gebeuren, het zag er enorm pijnlijk uit. Hij mag voor lange tijd niet meer sporten en loopt er nu maar gefrustreerd bij.”

“Oh nee, wat erg. Ik kan me coach Tom inderdaad al op een bank voorstellen, mokkend en ongeduldig.” Ivy lacht, want we weten allebei dat haar coach een echte sportman is die elk vrij moment besteedt aan trainen. Tijdens de autorit vertelt Ivy honderduit over alles wat er de afgelopen weken op school, bij basketbal en thuis is gebeurd. Ik laat haar woorden over me heen komen, maar luister eigenlijk niet echt. Af en toe zeg ik iets of knik, om toch maar te laten zien dat ik er nog ben. Ondertussen houd ik mijn ogen strak op de weg gericht, en voor ik het goed en wel besef, zijn we al aangekomen bij het sportcomplex.

“Ik pik je over anderhalf uur weer op, goed?”

“Mam, wil je anders naar de training komen kijken? Het is al zo lang geleden dat je me hebt zien spelen.” Ik aarzel. Eigenlijk wil ik hier zo min mogelijk zijn, uit angst om Max tegen het lijf te lopen. Maar dit complex is zo groot... de kans dat ik hem tegenkom is klein, toch? Ik staar even naar het hypermoderne gebouw. Het lijkt wel alsof je hier elke sport kunt beoefenen die je maar kunt bedenken.

Er is zelfs een brasserie die heerlijke gerechten serveert. Nooit heb ik echt begrepen waarom, maar er zijn altijd veel mensen binnen, zelfs als er geen wedstrijden zijn. Wanneer ik me weer naar Ivy draai, zie ik dat ze me vragend aankijkt.

"Natuurlijk schat, ga maar vast. Ik haal nog even een koffie en kom dan kijken."

"Super, mam! Wil je ook een sportdrankje voor me meenemen?" Ze geeft me snel een kus op mijn wang, springt de auto uit en rent naar het basketbalgedeelte van het complex. Ivy speelt al basketbal sinds ze 10 is. Dankzij haar is er zelfs een compleet meisjesteam ontstaan, en ze wordt gezien als de kapitein van het team. Ze is ongelooflijk goed en zal er zeker voor zorgen dat ze nog eens kampioen worden. Hopelijk is de nieuwe coach net zo goed en gemotiveerd als Tom, want zo iemand hebben ze nodig. De tien meiden in het team zijn serieus over hun sport, ook al is het voor hen 'maar' een hobby. Hun competitieve instelling heeft hen al ver gebracht in de competities, maar helaas nog geen titel opgeleverd. In gedachten verzonken wandel ik richting de cafetaria, maar plots bots ik tegen iets hards aan en verlies bijna mijn evenwicht. Twee sterke armen houden me echter vast, waardoor ik niet op de grond beland. Geschrokken kijk ik op, recht in de ogen van degene die me net van mijn stuk heeft gebracht. Het is geen muur die me tegenhield, maar iemand met een stevige bouw die me stevig vasthoudt. Mijn hart slaat een paar slagen over terwijl ik staar naar de man voor me.

2

Jade

"Gaat het? Jij zat ver…," begint hij, terwijl ik naar boven kijk. Oh mijn god, ik ben tegen een man opgelopen–en wat voor eentje. Hij is gebruind, heeft een stralende lach, en steekt zeker een kop boven me uit, terwijl ik zelf niet klein ben. En die ogen, wauw! Een prachtige mengeling van groen en blauw, met een twinkeling die doet denken aan sterretjes in een donkere hemel. Hij kijkt om zich heen, alsof hij iemand zoekt om te helpen. Oké Jade, doe normaal voordat hij denkt dat je een of andere idioot bent. Ik slik en probeer mezelf te herpakken.

"Ben je in orde?" vraagt hij opnieuw, deze keer met een bezorgde ondertoon.

"Ik... eum... ik ben oké," stamel ik, terwijl ik naar hem blijf staren. Zijn bezorgde frons maakt plaats voor een scheve lach, en oh mijn God, hij heeft hier echt plezier in! Hij lijkt het geweldig te vinden dat hij me niet zag staan voordat hij tegen me aanliep... Al was ik natuurlijk net zo schuldig.

"Gelukkig," zegt hij met een speelse knipoog. "Ik dacht dat je je tong had ingeslikt bij de botsing."

"N... Nee nee, gewoon een beetje geschrokken," probeer ik nonchalant te grappen, "Ik verwachtte niet om plots tegen een massieve muur aan te lopen." Hij heeft me nog steeds stevig vast, en eerlijk gezegd, ben ik daar dankbaar voor– anders zou ik zo kunnen bezwijken. Hij grinnikt en schudt zachtjes zijn hoofd.

"Gelukkig, een schoonheid als jij, het zou zonde zijn als je niet meer kon praten," zegt hij met een brede lach. Flirt hij nu met mij? Nee, dat beeld ik me vast in. Hij is gewoon beleefd… toch?

"Je mag me gerust loslaten nu," zeg ik lachend.

"Oh, sorry," reageert hij, "maar ik moet ervandoor, ik ben al aan de late kant.… het gaat echt goed met je, of moet ik je naar de EHBO-post brengen?" Ondertussen houdt hij me nog steeds vast.

"Nee, alles gaat prima met me, dank je, ga maar," zeg ik terwijl ik teruglach.

Hij lacht nog een keer, laat me eindelijk los en rent weg. Plots mis ik die sterke handen om me heen. De plekken waar hij me vasthield, lijken te branden van verlangen naar zijn aanraking.

"Tot nog eens… eum…," zegt hij terwijl hij omkijkt. Vraagt hij nu hoe ik heet?

"… Jade, ik heet Jade." "Aangenaam, Jade. Ik hoop je nog eens tegen het lijf te lopen, maar dan niet zo letterlijk," zegt hij met een grijns voordat hij joggend verder gaat. Wat is er in godsnaam net gebeurd? Hoofdschuddend loop ik verder en pak mijn telefoon om mijn beste vriendin een appje te sturen.

***Jade**:*

Kunnen wij snel afspreken?

Moet nodig mijn leven weer oppakken!

Olivia:

Dametje, het wordt tijd dat je dit toegeeft
en Max uit je systeem haalt!
Het is al veeeeeeel te lang geleden
dat we weg zijn gegaan!
Wanneer gaan we stappen?!

Jade:

Ivy logeert tot morgenmiddag bij me
daarna kunnen we misschien afspreken?

Olivia:

It's a date!

Terwijl ik mijn koffie en sportdrankje haal, denk ik terug aan de botsing van zojuist, onderweg naar het buitenveld waar Ivy en haar team aan het trainen zijn. Dit sportcomplex brengt geen fijne herinneringen terug. Het idee dat ik Max en zijn nieuwe vriendin hiertegen zou kunnen komen, maakt me misselijk. Hier ontmoette hij zijn scharrels, en dat waarschijnlijk al een hele tijd. Van ver hoor ik de meiden al trainen. Ze zijn vast bezig om de nieuwe coach uit te testen. Terwijl ik op zoek ga naar een plekje op de tribune, hoor ik de coach iets roepen. De stem klinkt bekend. Wanneer ik opkijk, sta ik plots weer oog in oog met mijn 'massieve

muur.’ Hij blijft staan en glimlacht naar me als blijk van herkenning. Maar voordat ik kan reageren, wordt er keihard:

“BAL!” geroepen, en de nieuwe coach krijgt een bal vol in zijn gezicht. Geschrokken laat ik mijn koffie vallen. Ik hoor nog net iemand gillen door de hete koffie die over haar heen spat, maar in plaats van haar te helpen en me te verontschuldigen, ren ik naar de coach toe. Terwijl hij zijn hand tegen zijn gezicht drukt, vraag ik bezorgd of alles goed gaat. Hij haalt zijn hand weg en lacht.

"We moeten echt stoppen met elkaar zo letterlijk tegen het lijf te lopen," zegt hij met een brede grijns.

"Technisch gezien was het deze keer een bal die tegen je aanliep, maar ik snap je punt," zeg ik nonchalant, terwijl ik hem aankijk. Hij kijkt terug, en het lijkt even alsof de tijd stilstaat. Maar we worden al snel uit onze bubbel gehaald.

"Coach, is alles in orde? Waar zat je met je hoofd?" Ivy staat met haar handen in haar zij naar haar coach te kijken. Ik kijk van Ivy terug naar de coach en zie dat hij behoorlijk bloedt. "Hier moet echt naar gekeken worden," zeg ik bezorgd.

"Mam, wil jij met de coach naar de EHBO gaan?" vraagt Ivy.

"Oh ja, natuurlijk, k-kom maar..." De coach stopt met naar mij te kijken en richt zich op Ivy, duidelijk bezig met een optelsom in zijn hoofd. Met een lichte kreun staat hij op.

"Meiden, oefen de routine die je van Coach Tom kent totdat ik terug ben." Hij legt zijn hand op mijn schouder, en samen lopen we richting het hoofdgebouw. Het blijft even stil, totdat we tegelijkertijd beginnen te praten.

"Jij bent dus de moeder van Ivy?"

"Jij bent dus de nieuwe coach." We lachen allebei om het toeval.

"Ik ben eigenlijk Ivy's ex-stiefmoeder. Lang verhaal." Hij kijkt me aan met een glimlach–wat een mooie glimlach. Oké Jade, focus.

"Kom, laten we je verzorgen," zeg ik snel, hopend de spanning te doorbreken. Maar hij houdt me tegen door zachtjes mijn pols vast te nemen.

"De EHBO is niet nodig, Jade..." zegt hij met een kalme stem.

"Maar je bloedt..." begin ik, maar hij onderbreekt me.

"Gewoon even naar het coaches' bureau om me op te frissen en misschien een pleister. Meer niet. Help je even?" Ik knik en volg hem naar de deur met het bordje COACH erop. De ruimte is klein, met een bureau, twee dossierkasten, en aan de muur hangen medailles, bekers, en foto's van het afgelopen seizoen. Ik zie zelfs een foto van Ivy en haar teamgenoten.

"Er ligt een EHBO-koffertje in de lade van het bureau, wil je die alvast pakken? Dan fris ik me even op," zegt hij terwijl hij naar de wasbak achter de deur loopt. Wat er daarna gebeurt, overvalt me compleet. Hij trekt zijn bebloede shirt uit om zijn gezicht en handen te wassen. En ik… ik sta daar als een hitsige puber naar hem te staren. Jezus, focus Jade. Ik schud mijn hoofd, loop naar de lade, en pak het koffertje. Hij gaat op de zijkant van zijn bureau zitten en kijkt me aan terwijl ik het ontsmettingsmiddel pak en een paar pleistertjes. Wanneer ik alles gevonden heb, ga ik aarzelend tussen zijn benen staan en begin voorzichtig te deppen. Hij kijkt me aan, en hij bijt op zijn lip.

“Doe ik je pijn?” vraag ik. Hij schudt nee zonder zijn intense blik van mij los te maken. Ik plak snel twee strips. De wond valt gelukkig mee. Ik wrijf even goed zodat het zeker blijft plakken en hij zo verder kan spelen. Ik sta veel te dicht bij hem; heel mijn lijf voelt geladen. Wat is er toch met mij?

“Zo, je bent weer heel. Het valt gelukkig wel mee," zeg ik om de spanning te breken. Ik wil me omdraaien om alles weg te gooien, maar plots houdt hij mijn pols vast, en we kijken elkaar een paar seconden recht in de ogen.

“Je hebt echt prachtige ogen, Jade. Weet je dat?” Hij legt zijn ene hand op mijn wang en streelt het. Ik verstijf een beetje onder zijn aanraking. Ik wil iets zeggen, maar voordat ik ook maar een antwoord kan verzinnen, kust hij me uit het niets. Niet gewoon een kus om me te bedanken, maar een diep intense kus, een kus die duidelijk meer vraagt dan alleen deze eenzijdige kus. Ik verbreek de kus en probeer te begrijpen wat er net gebeurde. Ik ben helemaal niet het type dat vreemde mannen kust, maar het gevoel dat ik krijg als ik bij hem in de buurt ben is… fijn en onbekend. Ik twijfel, maar voordat ik een goede reden kan verzinnen om hem niet te kussen, kus ik hem snel terug. Wanneer ik mijn mond een

klein beetje open, neemt hij me helemaal op. Onze tongen vinden elkaar en zijn perfect op elkaar ingespeeld. Mijn lijf staat in vuur en vlam in een split second. Hij pakt me rond mijn middel en trekt mij naar hem. En dan… wordt er op de deur geklopt. Dag moment van pure hitte, en welkom terug op aarde, Jade.

"Noah, zit je hier? Is alles in orde? Ik hoorde van het incident en wilde even checken…" De klink gaat naar beneden en ik ontwaak uit deze verbijstering en herpak me. Ik voel aan mijn wangen, doe een paar stappen achteruit, en grijp snel al het afval van de verzorging op het bureau.

"Zo coach, het valt wel mee… ik ga terug naar de meisjes." Zeg ik een beetje beschaamd. Wat heb ik nu net gedaan? Ik heb gewoon een vreemde man gekust die ik helemaal niet ken. Hij kijkt me verbaasd aan, maar knikt. Ik draai me om en zie daar een mooie lange blonde vrouw staan. Wat is dat toch met al die blonde vrouwen hier in de sportclub? Ik zeg hallo en loop, met de nadruk op loop, naar mijn auto. Wat is er in godsnaam gebeurd? Ondertussen zie ik de coach en de vrouw lachend naar het veld lopen met haar hand op zijn arm. Ik pak mijn gsm en stuur een sms'je naar Ivy dat ik in mijn auto wacht tot de training afgelopen is omdat ik dringend moet bellen. Ik kan nu echt niet terug naar de training gaan kijken; ik ben te opgelaten. Het komende uur herhaalt het zich opnieuw en opnieuw in mijn hoofd. Ik vraag me af wat er gebeurd is… regelmatig leg ik mijn vingers op mijn mond. Is het wel gebeurd of was het een levensechte fantasie? De autodeur vliegt plots open en wervelwind Ivy hupt de auto in.

"Coach Noah is geweldig!" Noah… Hij heet Noah, en er verschijnt een lach op mijn gezicht.

"Ja, dat geloof ik graag…" zeg ik met mijn vingers op mijn lippen.

3

Jade

We staan voor het huis dat ik ooit thuis noemde. Ivy kijkt bedrukt.

"Kom op, Ivy, Britt zal vast wel meevallen. Geef het een kans."

“Dat geloof je zelf toch niet?” Ik geloof het inderdaad niet. Ze zucht, geeft me een kus met een lachje en stapt uit.

“IK HOU VAN JE, MAM!” roept ze terwijl ze naar binnen gaat. Wat haat ik deze momenten. Ik zucht, kijk nog één keer naar het huis en rijd weg. Gisteren hadden Ivy en ik het nog geweldig. We hebben de hele avond horrorfilms gekeken in mijn bed, chips en marshmallows gegeten–het was heerlijk! Toevallig gingen de blonde bimbo’s elke keer als eerste dood... toeval? Geen idee, maar ik had er wel een beetje leedvermaak bij. Helaas komt er altijd te snel een einde aan. Zodra ik thuiskom, spring ik uit mijn kleren en laat ik het bad vollopen. In mijn ondergoed loop ik naar de keuken voor een heerlijk glas wijn en geniet ik daarna van een bad met hemels veel schuim. Vanavond gaan Liv en ik weer een stapje in de wereld zetten–het is echt maanden geleden. Aangezien ik al weken op automatische piloot leef, heb ik mezelf niet echt goed verzorgd, dus er moet nog wel wat gebeuren. Op de achtergrond speelt het nummer "Flowers" en ik zing mee terwijl ik me onderdompel en weer droom van die kus met Mister Fantastic, aka Noah. Een ping onderbreekt mijn gedachten en brengt me terug naar de werkelijkheid. Ik kijk op het scherm en zie een bericht van Max. Waarom moet hij altijd weer mijn dag verpesten? Met tegenzin lees ik het berichtje.

Max:

Wat heb je Ivy wijs gemaakt?
Ze is ervan overtuigd dat je terugkomt.
Ivy toch, ze blijft proberen,
wanneer gaat ze het toch opgeven?

Jade:

Ik heb haar alleen gezegd dat ze met je moest praten over haar gevoelens nu Britt bij jullie intrekt.

Max:

Britt is helemaal van slag door dit voorval. Je had je erbuiten moeten houden.

Zucht. Hoe ben ik toch altijd weer de boeman in zijn affaires? Hij bedroog mij, met haar. En dan, amper twee maanden nadat ik bij hem weg ben, trekt ze al bij hem in. Ik zucht en denk na over wat ik moet antwoorden. Eigenlijk wil ik hem gewoon van de aardbodem laten verdwijnen, maar helaas...

Jade:

Max, het zijn jouw problemen.
Je wilt dat ik zwijg over wat
er gebeurd is, prima.
Je wilt dat Britt nu al intrekt,
amper twee maanden nadat ik weg ben?
Tuurlijk stelt Ivy vragen!
Geef wat aandacht aan je dochter in plaats van aan haar.
Ivy zal je dankbaarder zijn dan je slet.

Er komt nog een bericht binnen, maar ik verwijder het zonder te lezen. Ik ben zo klaar met hem! Ik kijk op de klok van mijn mobiel. Shit! Over een uur komt Olivia me al oppikken! Ik moet me dus snel klaarmaken voor ons avondje uit. Olivia kennende zal het een wilde avond worden. Ik trek mijn kledingkast open en neus tussen mijn outfits. Het wordt een satijnen jurk met open rug in azuurblauw. Eindelijk een reden om deze eens te dragen. Ik ben absoluut niet slank, en ik zal me nooit helemaal zeker voelen over mezelf. Maar vanavond wil ik mijn verstand op nul zetten, en dit jurkje is hier perfect voor. Ondanks mijn lengte pak ik toch mijn zilveren glitterpumps en schuif ze aan mijn voeten. Max was even groot als ik, en hij vond het vreselijk wanneer ik groter was dan hij. Daardoor kon ik nooit hoge hakken dragen, maar vandaag wil ik daar verandering in brengen. Ik zoek nog